հուրելի ցաւերուն մէջ, անիկա ունեցեր էր շատ որոշ զգայական պատրանքներ, օր մը ապրուած սարսափին նորոգուած բեմադրումը՝ ուղեղին յետնաչխարհին։ Գերբնականէն առնուած ու գիտութեան նուիրուած այս մարդոց բարեկամութի՛ւնը։ Հակառակները իրար կը փնտռեն ոչ մինակ Ֆիզիքի օրէնքներուն մէջ։ Տոմպայեան հաճի Մարուքէ աղան, պերճ մարդ մըն էր, Մաթիկին պատմուճին մէջ, տեսակ մը ընթացիկ տիպար, հաստ սրունքով, յետոյքով ու քիչ մը կարճ իրանով, որոնք մսագործները, անոնց մարմնակազմը կը պայմանաւորեն, այդպէս առատ իւղին մէջ, փոխանակ ոսկորէն աճելու՝ ճարպէն ու դնդերէն ուռելով։ Անոր մականունը կու գար մեծ հօրմէն, որ գոմէշները կը սիրէր ու իր տունին բախտը կը կապէր անոնց բարգաւաճ առատութեան։

Այդ մեծ հօրմէն կը մնար ժառանգ մեծ ախոռը, ուր կրնային հանգիստ պատսպարուիլ հինգ հարիւր գոմէշներ։ Էրզրումի լեռներէն պարարտացած արջառը հոն կ՛իջնէր ապուխտի վերածուելու։ Անոր ճարկիւէն անհատականութիւն մըն էր, որուն պաշտամունքը արարողութեան մը նման իր օրէնքները ունէր։ Ու վա՛յ զանոնք անտեսողին։ Քիչիկ մը մենագա՛ր, հաճի Մարուքէն, որ ապուխտի պատրաստութեան մէջ ոչ ոք կը ճանչնար իրմէ ճարտար, ամբողջ օսմանեան կայսրութեան մէջ։ Սխտորին եւ չամանին խմորը ու համին ճշդումը անիկա չէր վստահեր ոչ ոքի քիթին։ Լայն, բայց դէպի սրունքները նեղցող չալվարին մէջ, անոր հսկայ ոտքերը կարծես իրաւունք կու տային անոր բերնին արագութեան, մչտակազմ՝ դէպի բառը, գովեստը, փաստարկութիւնը, բայց ամէնէն շատ՝ հայհոյութիւնը, որ մթնոլորտն էր անոր, կարծես թէ այդ թանձր գեհհկութիւնն ըլլար խօսելու բնական իր կերպը։ Ու կը հայհոյէր թուրքին, անչուշտ ի բացակայութեան, սրտէն փրթած ու անմեռ կրակի մը ընդմէջէն։ 96ի ջարդին, սպաննած էին անոր անդրանիկ տղան, չուկայէն տուն փախուստի պահուն։ Անոր կրտսեր տղուն սա կիսագար վիճակը ապահովաբար կու գար այդ թուականէն։